

CAO News

Svazek 1, číslo 1

červenec 1999

Na úvod

CAO News

Jiří Chára
CAO Děčín

Čabas pardi! Už je to tak – máme svůj vlastní časopis. Super né? Doufám, že mi budete posílat disketky s články, fotčkami a informacemi o tom, co jste kdo spáchal nebo se chystáte spáchat. Já to doma sesmolím, vytisknu a všem Vám to pošlu až do bytečku. Těším se na spouluarbeit!

Co nového v CAO

Malé ohlédnutí za činností klubu

Jiří Chára
CAO Děčín

Je toho fakt dost. Uskutečnila se řada prima akcí, ať klubových nebo individuálních, ale bohužel vážla vzájemná informovanost, takže s účastí to bylo vždycky slabší. Řekl bych, že je to od té doby, co jsem přestal psát zápisy ze schůzí CAO.

OBSAH TOHOTO ČÍSLA

- 1 Co nového v CAO
- 2 Lienzské Dolomity
- 2 Race of Death
- 2 HOCYBOJ 1999
- 3 Střípky
- 3 Šušká se...
- 4 SLOVINSKO 1999
- 4 Čeká nás...
- 4 Zatmění slunce

Schůze CAO

Někdy od konce loňského roku Vám neposílám pozvánky na schůze. Domluvili jsme se, že se budou konat vždy první středu v měsíci v restauraci Za větrem. Přesné datumy schůzek jsou navíc v kalendáři akcí CAO a Jirka Kudrnáč posílá v SČE info intranetem. Kdo chodí pravidelně je Honza Pepa Palivec a Jirka Kudrnáč.

Oddíl se nám rozrostl o nové členy. Nejprve to byl Petr a Jan Horák a v těsném závěsu Jaroslav Uher, všichni z Děčína. Pánové nám hodně zvedli výkonnostní příčku jak v lezení, tak v cyklistice. Pár dalších lidí má o vstup do oddílu zájem ale zatím se nerozhoupali a dost lidí se zúčastňuje oddílových akcí CAO jen za sebe.

Oddílové akce

HORY

V červnu proběhl zájezd do Lienzských Dolomit (více si přečtete o většině akcích v samostatných článkách), pro špatné počasí se neuskutečnil zimní zájezd do Tater (jako náhrada se konala bezva akce na Bořni). Chystá se expedice na Matterhorn, pokus o přeazení severní stěny Cimy Grande a zájezd do oblasti Wilder Kaiser v Rakousku.

LEZENÍ

V lezení se toho událo nejvíce – od vážných podniků až po veselé kousky. O něčem se dočtete na jiném místě.

KOLA

Měl jsem takovej pocit, že cyklistická platforma CAO volá po více cyklistickejch akcích. Do kalendáře se jich nakonec dostalo ještě víc, jak lezeckejch ale zatímco na lezecké akce lezecká platforma chodí, tak na cyklistické akce cyklistická platforma ne. Zajímavý úkaz, že Luboš, Ivoši, Láďo a Milane? Pár pěkných akcí ještě proběhne, tak budou mít i šlapači do pedálů další příležitost vytáhnout zaprášené a orezivělé stroje ze sklepa a nandat to těm lezounům...

OSTATNÍ AKCE

Skandinávský Silvestr a jiné.

Race of Death

Cyklistická 24 hodinovka 26.-27.3.1999

Jiří Chára
CAO Děčín

V březnu proběhl za mizivého zájmu cyklistů z CAO nultý ročník extrémního závodu na kolech – Race of Death aneb 24 hodin v sedle.

V pátek 26. března 1999 v 18.00 hod. bylo odstartováno. Na 6,5 km dlouhý okruh v okolí Děčína vyrazilo pět závodníků. Nikdy bych nevěřil tomu, že kroužit 24 hodin na šesti kilometrovém okruhu může být taková zábava. Tak například jsme míjeli při příjezdu do Březin jednu restauraci. V oknech se svítilo a při každém okruhu se stav uvnitř restaurace velice zajímavě měnil – nejprve přicházeli další hosté, seděli u stolů spořádaně po čtyřech a popíjeli. Postupně se stoly spojovaly v jeden dlouhý, někteří hosté mizeli pod nimi, ostatní se objímali s rukama nahoře a odpadávali jeden za druhým. Pozdě v noci se poslední vytrvalci ploužili ve skupinkách, s nechápavými pohledy na nás, ke svým (?) domovům... Ale zpět k závodu. Noc byla poměrně chladná, v jednu chvíli spadlo i pár kapek, ale ráno se probouzelo do pěkného dne. V noci nás na přejezdu v Děčíně zastavilo několikrát na delší dobu posunování vlaků, jinak noc utekla opravdu rychle. Ráno jsme měli najeto již přes 200 km a postupně na nás doléhala krize. Sobota odpoledne byla asi nejkrutější. Na každého již padla únava, bolela nás kolena, záda, lokty a dlaně. Oproti předpokladům nás nejméně boleli zadnice. Začínáme taktizovat. Každý chce zajet co nejvíce, a tak počítáme, kolik kol ještě stihneme se zbytkem času a sil. V 18.00, po dlouhých 24 hodinách, je konec. Vyhráli všichni, kdo dojeli!

Velký dík patří Josefovo sestře Daně Palivcové, která se starala o servis a 24 hodin (bez spánku!) zapisovala a měřila jednotlivá kola, šetrně nás budila po odpočinku, vařila čaj a jídlo atd. Moc děkujeme.

Závod dokončili pouze tři jezdci – Jan Josef Palivec (276,75 km), Zdeněk Vajsharó Vaishar (337,5 km) a Jiří Houba Chára (378,0 km).

HOCYBOJ 1999

Horolezecký Cyklistický Boj 22.5.1999

Jiří Chára

CAO Děčín

Další ročník HOCYBOJE proběhl 22. května 1999 na klasické trase Příchovice Labská stráň. Tradičně bezvadné organizační zabezpečení měli opět v rukou Simona a Michal Burdovi. Jelo se za ideálního počasí. Závod vyhrál v neskutečném čase 6:19 Milan Myšík.

Umístění jezdců CAO Děčín:

6. Chára Jiří	7:29
11. Jeřábek Ivo	8:42
16. Horák Jan	9:19 (Honza měl bohužel při sjezdu do Studeného kolizi – jinak by skončil na 4. místě!)
21. Vaishar Zdeněk	9:27
22. Horák Petr	9:29
24. Cestr Milan	9:50
Hubáček Josef	9:50
26. Kudrnáč Jiří	10:25
27. Drásta Milan	11:35

V kategorii ženy (a muži nad 50 let = trasa B 85 km) skončila Lenka Chárová na 4. místě! (Při porovnání časů mezi jednotlivými kontrolami by Lenka dojela těsně za Ivošem. Poslední úsek z Jetřichovic do Labské jela dokonce stejně rychle jako on!)

Lienzské Dolomity

Zájezd CAO Děčín 17.-20.6.1999

Jiří Chára
CAO Děčín

V červnu vyrazily do Alp dvě nezávislé skupiny. Karel Bělina se spolulezcem Jirkou z Dynama Žežic a Uhrovo pažout s osádkou Jaroslav Uher, Petr Štěpán, Jan Horáček Horák a Jiří Houba Chára. Cílem byla mezi českými lezci málo známá alpská skupina na hranicích Rakouska a Itálie – Lienzské Dolomity. Znalec oblasti a iniciátor akce Karel vyrazil s kámošem již o den dříve a udělali si malou zastávku ve Wilder Kaiseru. Když jsme přijeli večer na místo srazu u Lienzser Dolomiten Hütte my, stála na opuštěném parkovišti pouze Karlova škodovka – a svítila... Otevřít škodovku je pro každého čecháčka nepatrný problém. Prostě se najde kus drátu a je to – ovšem ne v panensky čistém Rakousku. Po marné snaze nalézt cokoliv, čím by se dala klička vytáhnout, jsme použili držák kapoty z Jardovo auta. A byla tma.

Druhý den ráno jsme s kosmicky těžkými kletry zdolali ve slušném čase cestu k Karlsbaden Hütte a založili BC na pěkném místě u Laserzsee, ve kterém plavaly efektní kry. Nemáme průvodce a tak si vybíráme první lezeckou túru pouze podle vzhledu. Opravdu pěkně vypadá z tábora levý pilíř na Seekofelu – jako kompaktní, exponované a hladké plotny protnuté spárou vedoucí až do sedla mezi vrcholy. Balíme a jdeme lézt. Lezeme ve dvojkách Štěpán – Horák a Chára – Uher. Po několika délkách v rozbitém a vlhkém komínu nás čekají plotny s navážkou vlhkého štěrku a kamení. V houstnoucí atmosféře zasvištělo několik prvních šutrů a pár lavinek suti. Na štandech, zajištění pouze za „nejpevnější“ lokry, se opravdu nenudíme. Zábavy ale asi bylo stále málo, začíná pršet. Na vrcholu toho moc nevidíme. Děláme pár fotek a spěcháme dolů dlouhým nepřehledným sestupem po hřebenu. Na chatu dorážíme promočení. Setkáváme se s Karlem a plánujeme túry na další den.

Ráno je jasno a zima. Stoupáme dlouhým nástupem pod Roter Turm, což je výrazný skalní špalek, na který vedou nejtěžší cesty. Vznikla zde i první extrémní cesta v Lienzských Dolomitech. My lezeme novější Südostkante VI A2 a po včerejšku si spravujeme chuť. Cesta je hodně těžká ale pěkná. Přidáváme lehkou Westwand III+, to už pro změnu sněží, což vadí mnohem méně, než déšť. Lezeme ještě na Schöttnerspitze Normal Weg a pak sestupujeme do tábora. Na večer se opět počasí lepší, takže lezeme na nejvyšší horu oblasti Grosse Sandspitze 2772 m.n.m.

V neděli ráno nás budí jednoznačný, nepříjemný zvuk šustění o stanovou plachtu. Sněží. Vejráme ze spacáků na mokré vložky a pomalu se smiřujeme s tím, že víc toho tentokrát nevylezeme. ♦

Skandinávský Silvestr

II. ročník, 21.6.1999

Jiří Chára
CAO Děčín

Před rokem přišel Ivoš Jeřábek s návrhem, že bychom mohli po vzoru skandinávců oslavit nejdelší den a nejkratší noc v roce. Návrh padl na úrodnou půdu, bylo vybráno místo konání a 21. 6. 1998 se schází v restauraci Kartáč většina členů CAO aby nezřízenou chlastačkou oslavila „Skandinávský Silvestr 98“ a aby položila základní kámen nové tradice CAO...

Letos proběhl druhý ročník akce. Počasí již tolik nepřálo a také se nás sešlo podstatně méně než vloni, leč tradice byla důstojně zachována, včetně doporučeného úboru – slunečních brýlí, rukavic a kulicha. Obsluha byla vzorná a pohledná. Základ silvestrovského menu tvořilo 14° černé

pivo, černý hořký likér a obložené toasty. Večer příjemně utíkal při hudbě všech žánrů, ovšem největší úspěch tradičně sklízely kapely Deep Purple a Black Sabbath. Přípitkem Happy New Year and Happy Saint Johannes jsme se pozdě večer rozloučili... (Později jsme se dozvěděli, že Kudrnáč bohužel zavolal několika lidem aby šli na pivo raději do rest. Na Skřivance. Škoda přeškoda.)

ŠUŠKÁ SE...

- Že prej bude brzo další svatba v CAO. Nevíš o tom nic, Kudrno?
- Blbá nálada části CAO pramení ze silícího pozičního boje uvnitř SČE...

STRÍPKY

PRVNÍ DESÍTKA LEZCE Z CAO

DOLNÍ ŽLEB

10. ČERVENCE 1999

Skvělá zpráva dorazila od Honzy Horáčka Horáka. Po mnoha pokusech se Honzovi podařilo přelézt cestu klasifikace Xa na levém břehu Labe. Jedná se o kolmou, asi šestimetrovou stěnu. Lezení spočívá v boulderu po pětimilimetrových lištičkách s dolezem hladkým žlábkem. Právě z výlezového žlábků Honza mnohokrát vypadal, přestože je to již nejlehčí místo cesty. Teprve když mu Pavel Pavouk Černý pohrozil, že mu poveze domů za trest kletr, jestli to nevyleze, Honza dal závěrečný úspěšný pokus. Blahopřejeme.

-jch-

KAREL ŘADIL V ALPÁCH

POVRLY

12.7.99

Čerstvé zprávy z Alp mi dnes volal Karel Bělina. Před několika hodinami se vrátil s Michalem Švajglem z Alp, kde vylezli 20 výstupů! Nejprve to bylo 6 výstupů v oblasti Rofangebirge, následovala oblast Karnische Alpen, kde lezli v dešti 500 m dlouhý výstup na Wolayer Seekopf za IV+, pak přešli do italských Dolomit. Nejprve dali známou cestu Diboniho hrana na Cimu Grande di Lavaredo, pak Cassinovu cestu VI na Cimu picolu a nakonec se vrátili zpět do Lienzských Dolomit. Vysápnul čistě Südriss (první extrémní cesta v oblasti), když si doma speciálně pro tuto cestu připravil 30 cm velký klín do klíčového místa v notně převislé spáře, pak dali Südwest kamin – těžkou a nepříjemnou cestu komínem v horní převislé části bez jištění, Südostkante a mnoho dalších cest na jiné štíty... Karlovi to opět leze a řekl bych, že tentokrát zařadil v Alpách vskutku příkladně!

-jch-

IVOŠ NA KOLE VE SKANDINÁVII

ŠVÉDSKO

Ivo Jeřábek šlapal přes 300 km kolem jezera ve Skandinávii.

Podrobnosti v příštím CAO News!

ČEKÁ NÁS...

- Zájemci o zájezd do Švýcarska s výstupem na Matterhorn urychleně se ozvěte Houbovi (nejlépe ihned!)
- Zájezd do Wilder Kaiseru
- 4.8.1999 schůze

ZATMĚNÍ SLUNCE

Asi víte, že 11. srpna t.r. nastane úplné zatmění Slunce. Pokud nechcete čekat do roku 2135, kdy nastane nejbližší další zatmění, neměli byste si nechat ujít tohle. Předtím, než dojde k zatmění, denní světlo dostane zvláštní žlutavé zabarvení.

Nato se začne prudce stmívat a krajinou poletí stínové proužky, tzv. letící stíny. Až se Slunce skryje za Měsíc, výrazně se setmí, ochladí se a na obloze uvidíme planety Venuši, Merkur, Saturn a jasné hvězdy. Měsíční kotouč zakrývající Slunce bude obklopen září atmosféry Slunce, tzv. korunou. Krajina získá šedomodrý nádech. Celý obzor se obroubí žlutozeleným pásem či červenou září. A do toho si představte siluetu horolezce stoupajícího na Matterhorn – nebyly by to marné záběry, co? Nad Walliskými Alpami se toto odehraje přibližně v 10.40 hod.

-jch-

Slovinsko 1999

Zájezd do lezeckých oblastí Slovinska.

Jiří Chára

CAO Děčín

Náhradou za plánovaný zájezd do Finale Ligure se uskutečnila cesta části CAO Děčín v nezvyklém složení do několika oblastí Slovinska. Osazenstvo Žlutého šneka tvořili: Jan a Dan Palivcovi a Jiří a Adam Chárovi. První navštívenou oblastí byla Bohinj u stejnojmenného jezera v Triglavském národním parku. Stan jsme postavili v kempu Zlatorog přímo u jezera. Hned druhý den jsme vyrazili i s kamerou na cestu kolem celého jezera spojenou s potápěním, rybolovem a točením. Cesta vede po dobrém chodníčku téměř panenskou přírodou. Z okolních kopců bez ustání skáčou dolů na padáčích. Při této vysoké frekvenci skoků je občas k vidění i lecjaký veselý kousek. My jsme například sledovali dva umělce – jednomu se klasicky vyfouk padák ale stihl vytáhnout záložní a dosednout do jezera. Druhý byl ještě lepší. Při seskoku mu záložák **vypadl** a začal mu samozřejmě notně překážet. Na poslední chvíli se mu podařilo odepnout hlavní padák a do vln ne právě nejteplejšího jezera dopadnout na záložáku. Další den již zkoušíme pár cest na zdejších vápenci. Cesty jsou

klasifikovány v UIAA a jsou to hlavně hodně těžké cesty okolo IX- (na písku okolo Xb). Já jdu dát jeden pokus na Harmonicu VII- ale poslední nýt jsem nedokázal cvaknout. Je přílišné dusno a na další pokus nemám chuť.

Příští den jedeme po prašných horských silničkách do Ospu. Prohlížíme si hlavní stěnu i blízkou Mišju peč ale lézt se prostě nedá. Skály také zejí prázdnotou, v kempu je jediné auto a žádný stan – je VEDRO. Sjíždíme serpentínami k moři a další dva dny kvasíme u vody. Když bylo kvasu dost, zvedáme kotvy a míříme přes Vipavu do, pro nás nové, slovinské lezecké oblasti – Vipavska Bela. Bez nadsázky lezecký ráj. Stěny jsou v překrásné krajině roztroušeny v divokém údolí říčky Bela, která ve vápencovém korytě vytváří mnoho vodopádů, tůní, zákrutů a jezírek. Lesem vane příjemný vánek, takže se dá lézt takřka celý den i v parnech. První cestu pytlím – v mých lezečkách se po milimetrových lištách lézt nedá, zato hned druhou cestu KOMA přelézám OS a chrochtám si blahem – převislá silová stěnka, dlouhé přešahy v dobrých chyttech. Nádhera. Klasifikace asi 6b. Pak vyvádím OS cestu MUCA 6a a sólo po několikerém nacvičení ŠÍČK 5c. Poslední cestu úspěšně zdolávají i kluci, Josef přebojoval MUCU. Spíme se souhlasem majitele na louce přímo nad skalami. V dalších dnech nás čekají Julské Alpy. V plánu máme výstup Italskou cestou na 2.679 m. vysoký Mangrt. Po noci v kempu Bovec stoupáme autem po horské silničce (mýto) až do mangrtského sedla 2.055 m. Odtud začíná výstup snadnou Via ferratou po italském území až na vrchol, kterého jsme dosáhli v tradičním vedru v 11.30 hod. A to je zhruba všechno. Projíždíme ještě údolím, jak říkají Slovinci, nejkrásnější řeky Soča a jednou bivakujeme v Rakousku. Zájezd završujeme v restauraci U lípy v Ústí nad Labem nad pořádným gáblíkem a pivkem.

Pár postřehů: Super oblast pro silniční i horská kola. Například od Bohinjského jezera směrem na Osp je devadesát kilometrů úžasných serpentin, stoupání a klesání bez jediného kousku rovinky. To se prostě nikde jinde nevidí! Ceny kempů jsou srovnatelné s Itálií (Osp – 10,- DM za noc) ale benzín je levnější, jak u nás. Na místní komáry neplatí žádný repelent.

DESET SEDMISTOVEK

LABSKÁ STRÁŇ

Zajímavého závodu na horských kolech se zúčastnil Petr Štěpán z Labské Stráně. Cílem závodu je zdolání v nejkratším možném čase deset určených hor vyšších jak 700 m.n.m. Pořadí i trasu si může volit každý sám. Závodí se buď ve dvojicích nebo jako jednotlivci. Závod probíhá asi takto: je určeno 10 vrcholů, na nich je odznak, který je třeba obtisknout na papír, jako důkaz zdolání vrcholu. Pokud závodí dvojice, je jedno, kdo na vrchol vystoupí nebo vyjede, jednotlivec musí na všechny sám. Přijede se pod kopec a když to nejde na kole, tak se kopec vybíhá. Pod kopcem nasednout na kolo (když tam zůstalo) a libovolnou cestou pod další kopec. Zdolávají se např.: Luž, Studenec, Klíč a další... Pěkné, že? Jak mě Petr informoval, je to opravdu **SUPER!** A ještě letos na podzim by chtěl trasu závodu absolvovat jako trénink i jako zábavu. Jak odpoví CAO Děčín?